

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Helena Cieplą

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 czerwca 2008 r.,
skargi E. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w S. z dnia 8 września 2006 r., sygn. akt I C (...) wydanego w sprawie z
powództwa E. T.

przeciwko K. K.

o zapłatę,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Skarżący E. K. wniósł sporządzoną osobiście skargę o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 września
2007 r., która została przedstawiona wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym
obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Dotyczy ono także
czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym,
podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przepisu tego jednak nie stosuje się, gdy
stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia,
prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy
stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub
radca Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87 § 2 k.p.c.).

Przewidziany w art. 87¹ § 1 k.p.c. przymus adwokacko – radcowski ma charakter bezwzględny, co oznacza że strony w tym postępowaniu muszą być reprezentowane przez adwokata lub radcę prawnego. Samodzielny udział strony zależy od posiadania zdolności postulacyjnej przyznanej w § 2 art. 87 k.p.c.

Skarżący nie wykazał posiadania tej zdolności, zatem skarga, jako sporządzona z naruszeniem art. 87¹ k.p.c., podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).